

saa siger det ærede Medlem, at det kan blive et Par dyre Maaneder for ham. Ja, men man kan jo sige akkurat lige saadan, at det vilde blive et Par dyre Maaneder for Sælgeren, medens Køberen sidder og studerer Regningen. Jeg tror, det er i alles Interesse at have faste og bestemte Regler, som kunne anvendes i saadanne Tilfælde, hvor Misbrug af Kreditten finder Sted.

Om det netop er den rigtige Regel, som er truffen i Lovforslaget, om Tidspunktet skal regnes fra den Dag, Regningen modtages, eller om det rigtige vilde være, som det ærede Medlem nylig nævnte, at sætte det Tidspunkt, da et egentligt Paakrav har fundet Sted, det er noget, der kan forhandles om. Men af de Grunde, jeg har nævnt, tror jeg ikke, man skal være alt for tilbøjelig til at gøre Forandringer, noget, som for øvrigt alle de ærede Medlemmer, som have haft et eller andet at bemærke ved Lovforslaget, udtrykkelig ogsaa have fremhævet.

Naar der er rejst Spørgsmaal om den Regel, der i § 48 er foreslaaet angaaende Auktioner, synes jeg, at den Regel i sig selv er ganske rigtig, og der er overmaade meget, der fra et rent Realitetssynspunkt taler for at lade den blive staaende.

Hvad det Spørgsmaal angaar, som det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (Poul Rasmusen) rejste om § 34, altsaa det Tilfælde, hvor en Mand har solgt Varer, som Køberen ikke modtager, og hvor Sælgeren vil stille dem til Auktion, er det ganske klart efter Bestemmelsen i Lovforslagets § 34, at Sælgeren skal give Køberen betimelig Underretning forinden, saa vidt det er ham muligt, og det vil altsaa navnlig sige: saa vidt Sælgeren kender Køberens Opholdssted, og saa vidt det er muligt i Forhold til Vejlængden, at skaffe ham Underretning forinden. Det er jo muligt, at Køberen befinder sig i en fremmed Verdensdel, og at Varerne ere let fordærvelige, saa at de kunne fordæves, hvis Sælgeren skulde blive ved med at opbevare dem. Alle den Slags Ting maa jo tages i Betragtning, men det maa overlades til Domstolene at afgøre i hvert enkelt Tilfælde, hvorvidt Sælgeren har handlet rigtigt eller ikke.

Det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) spurgte om Lovforslaget angaaende Handel med Kreaturer og Heste, som han mente, saa vidt jeg forstod ham, naturlig hørte med til dette Lovforslag, da det angik Køb og Salg. Det er imidlertid ikke rigtigt, thi det Lovforslag, som det ærede

Medlem ønskede og savnede, vilde jo i sig selv ikke komme til at angaa Oprettelsen eller Indgaaelse af Køb og Salg. Det vilde alene komme til at angaa Retten til Inddrivelse eller Mangel paa Ret til Inddrivelse eller Opretholdelse af Kontrakter angaaende Køb og Salg; det vil efter Sagens Natur blive en Proceslov og ikke en Lov, der i nogen Maade kunde finde Plads indenfor dette Lovforslags Rammer. Jeg vil sige til det ærede Medlem, hvad jeg utvivlsomt har sagt her i Tinget før, at et saadant Lovforslag er under Udarbejdelse, og at det rimeligvis snart vil blive fremsat for det høje Ting. Saa er der i øvrigt fra forskellige Sider, navnlig de ærede Medlemmer for Viborg og Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe), fremsat Ønske om forskellige andre organisatoriske Lov og Kodifikationer end det foreliggende Lovforslag; jeg skal selvfølgelig med Glæde, hvis dette Lovforslag bliver henvist til et Udvalg, hvad jeg antager, det gør, forhandle med Udvalget om de forskellige Punkter, hvor man kunde ønske at faa saadanne Lovforslag udarbejdede, men i den Henseende vil jeg minde om, at det er langt lettere og hurtigere at forlange saadanne Lovforslag udarbejdede end at skaffe dem udarbejdede; og navnlig vil jeg sige, at naar det ærede Medlem for Viborg henviste til, at man for 25 Aar siden, var det vist, i en Stat i Amerika paa $\frac{1}{2}$ Aar havde udarbejdet en splinterny Lovbog angaaende baade Civilret og Proces — og hele Straffeloven var det maaske ogsaa, det ved jeg dog ikke — og derefter i Løbet af $\frac{1}{2}$ Aar havde faaet det hele vedtaget af den lovgivende Forsamling, saa tvivler jeg ikke paa, at det forholder sig fuldstændig rigtigt, men jeg tvivler meget paa Kvaliteten af den Lovbog. Det kunne vi imidlertid forhandle om i Udvalget, hvad jeg skal være meget villig til.

Sveistrup: I det hele har Forhandlingen om denne Sag jo holdt sig i det Spor, som blev angivet af Justitsministeren, da han første Gang tog Ordet, og som jeg sluttede mig til. Man er i det store og hele glad ved Lovforslagets Fremkomst og vil gerne bidrage til dets videre Fremme, og man vil ikke komme med saadanne Ændringsforslag, som kunne betegne en virkelig Hindring for Lovforslaget eller en Forringelse af dets Betydning som skandinavisk Fælleslovgivning. Imidlertid kan der jo være nogen Grund til at fremhæve, at de 2 Punkter, som jeg berørte i mit første Foredrag, og som For-